

„Meneer! meneer!”

„Jaaaa!”

„'t Is vijf uur!”

„Ja!”

Na een poos weer:

„Meneer! . . . . meneer!”

„Jaaaa!”

„'t Is kwart over vijven!”

„Ja!”

„En . . . .”

„Jawel, 't is goed; ik sta direct op.”

„Ja maar, meneer, daar is de korporaal met het notaboekje.”

„Laat hem maar hier komen.”

Een hand stak het opengeslagen notaboekje door de met lusjes togetrokken reet van de gordijnen.

„Ja, hm! lees maar eens voor!”

Het notaboekje verdween, en nu klonk het doffe, eentonige voorlezen van den onzichtbaren korporaal.

„Dienst voor den 5^{den} September . . . . enz. enz.

„. . . . nant van de Liede . . . .”

„He! wat?”

Het opdreunen stakte.

„Wat is dat voor mij? Lees dat nog eens.”

„Contrôlepost No 4, de 1^e luitenant Van de Liede en de sergeant Minkels. De 1^e luitenant Van de Liede zal in de vestingbatterij tegen reçu ontvangen een schop . . . .”

„Sla maar over! al bekend!”

De korporaal zeurde me in slaap.

„Meneer!”

„Jaaa!”

„De majoor zegt, of u er wel aan denkt, dat u in den contrôlepost moet.”

„Ja, jawel.”

Het was nu toch tijd om op te staan, en na wat gerek en gegeeuw, stond ik in de frissche morgenlucht in de wijd openstaande voortent.

Mijn oppasser heeft gelijk. Het mist zwaar. De dichte laag waterdamp hangt dicht op den grond. Van uitzicht is geen sprake. Verder dan tien pas kan ik niet zien; dan stuiten mijn blikken tegen een witten muur, die van onder iets grauwer is, door het er doorheenschemen van den grond. De heideplantjes, die binnen dien beperkten gezichtskring vallen, zijn overdekt met kraaltjes neergeslagen vocht; het linnen der tent is strak gespannen; alles voelt nattig klam aan.

De mistwolk is dicht, maar reikt niet ver omhoog; naar boven wordt ze zoo ijl, dat het lichtgrijsblauw van den hemel te zien is, en een paar dunne rozige wolkstreepjes, die licht en teer uitdeinen in het effen staalgrijs.